

Συμμετείχαν οι μαθητές/τριες:

Αμιτσής Γαβριήλ Α1, Βερούκιος Σπυρίδων Α1, Κέκης Χρήστος Α2, Λικάι Αριστέα Μαρία Α2, Τοκατλίδη Ηλέκτρα Α4, Χατζηαντωνίου Γεώργιος Αλέξανδρος Α4, Χατζηαντωνίου Δημήτριος Ιωάννης Α4, Ραφαηλίδη Μαριλένα Β3, Τσεμέρι Μάριο Β3, Φλαμιάτου Παρασκευή Γερασιμούλα Β3, Ηλιόπουλος Βασίλειος Γ1, Μάρκου Σωτηρία Γ1, Τσάμη Δήμητρα Νεφέλη Γ1, Μαρκέζα Ζωή Γ3, Γιαννοπούλου Ελένη Γ4, Μπακαλάρου Θεοδώρα Γ4, Φραγκή Ελευθερία Γ4

Υπεύθυνη:

Ειρήνη Μπόμπολη, ΠΕ02

Συνεργάτες/τιδες:

Ελπίδα Βακάλογλου ΠΕ02, Αθανασία Κωσταγιαννακοπούλου ΠΕ02, Αδαμαντία Μπιλιάνη ΠΕ02, Βασιλική Μπούρα ΠΕ02, Ουρανία Μυλωνά ΠΕ03, Βασίλειος Πανταζόπουλος ΠΕ02

Έζησα Καλάβρυτα

Γιατί αναστενάζεις
η διαδρομή τελειώνει

Βρίσκομαι στον λόφο της βροχής
Ο αέρας κρύος σαρώνει τις ξεχασμένες ελπίδες
Πεδίο σύγκρουσης η σκέψη μου
πόλεμος στο μυαλό
πόλεμος στις γειτονιές του κόσμου
πάλη στα μαρμαρένια αλώνια
στο ανήλιαγο μέτωπο
κακογραμμένο τετράδιο κείτεται σπαρακτικά
Έζησα Καλάβρυτα

Πίστεψα στη φλόγα της ζωής
Το φως θα ξεπλύνει τη γη απ' τα πάθη
Χρέος για λύτρωση
η διαδρομή τελειώνει

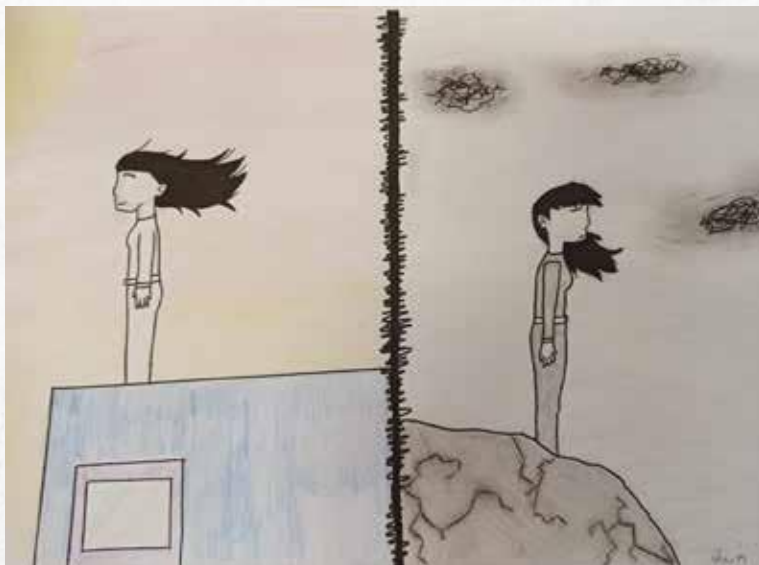
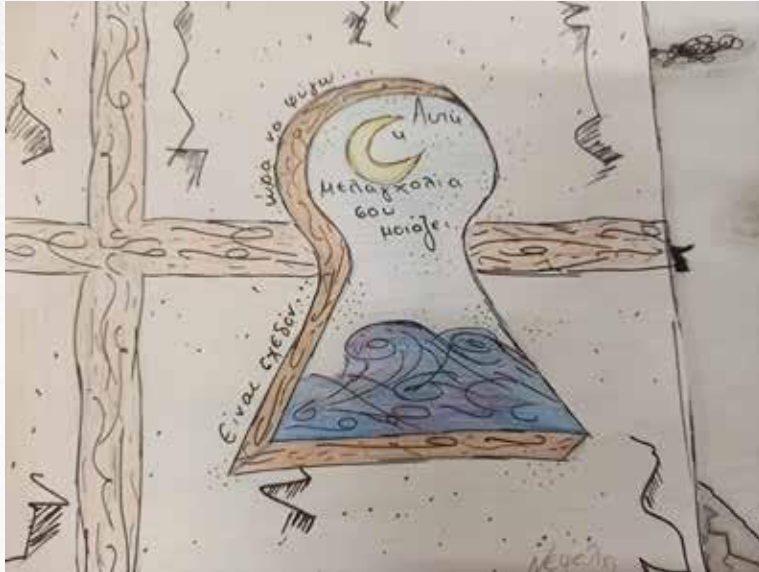
I lived in Kalavryta

Why are you sighing
the journey is coming to an end

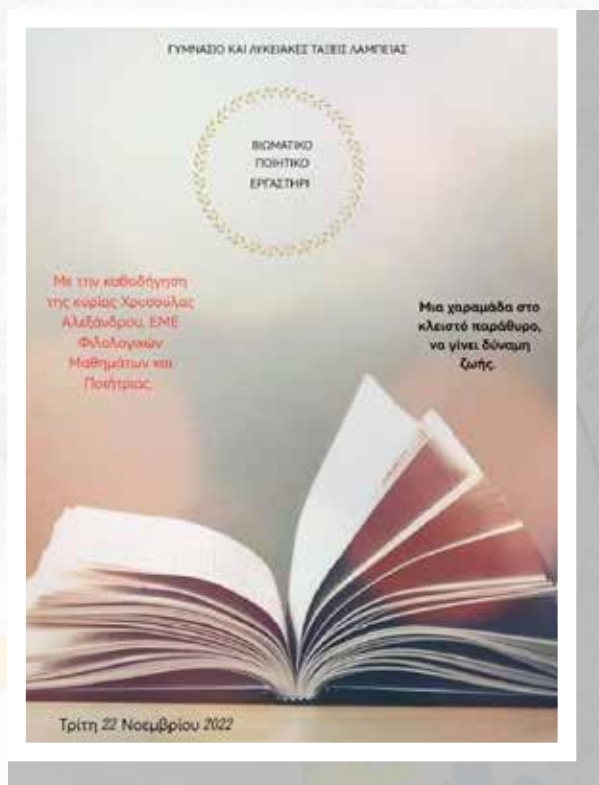
I am on the rainy hill
The wind is cold and sweeps away any forgotten hopes
My thoughts are in a battlefield
there's a war in my mind
there's a war in the world's neighbourhoods
a battle in the fields of marble
dreams are collapsing at the dismal front
a poorly written notebook lies in pain
I lived in Kalavryta

I believed in the flame of life
Its light will wash out any earthy passions
Sensing the need for redemption
the journey is coming to its end

Το φως θα ξεπλύνει τη γη απ' τα πάθη

Συμμετείχαν οι μαθητές/τριες:

Αβράμη Ελένη Γ' Γυμνασίου, Γαρδίκη Μαρίνα Γ' Γυμνασίου, Καπώνη Ειρήνη Γ' Γυμνασίου, Λιάπης Χρήστος Α' Λυκείου, Πατσή Ανδριάντα Α' Λυκείου, Τούμπλαρη Βασιλική Α' Λυκείου, Βασιλοπούλου Παναγιώτα Β' Λυκείου, Γαρδίκης Κωνσταντίνος Β' Λυκείου, Λιάπης Σταύρος Γ' Λυκείου, Λυκοτόμαρου Ελένη Γ' Λυκείου, Μιχαλόπουλος Άγγελος Γ' Λυκείου, Μπαντούνας Ιωάννης Γ' Λυκείου

Υπεύθυνη:

Αναστασία Τσερεγκούνη, Καθηγήτρια Φυσικής Αγωγής

Το ποτάμι κυλάει τις σκέψεις μου

Έφτασα εδώ
Στέκομαι στην όχθη των αναμνήσεών μου

Στην ατμόσφαιρα υγρασία
περίεργη μέρα
Μπερδεύομαι

Η μυρωδιά των πεσμένων φύλλων με πάει πίσω
Δύσκολοι δρόμοι
βαρύ το χιόνι
κρυμμένα φεγγάρια
τα ξύλα στο τζάκι
κρασί στο τραπέζι
μελωδία στην ψυχή

Το ποτάμι κυλάει και σέρνει τις σκέψεις μου
Οι άνθρωποι τώρα
ξεχασμένοι στον χρόνο
οι υποσχέσεις χάθηκαν
τα σκυλιά αγρίεψαν

Πυροτέχνημα τα συναισθήματά μου
Σημαίνουν Χριστούγεννα

The river carries my thoughts

I arrived here
I'm standing on the bank of my memories

The atmosphere is damp
it's a strange day
I'm confused

The smell of the fallen leaves takes me back
To difficult roads
to the heavy snow
to hidden moons
to the logs in the fireplace
to the wine on the table
a melody to the soul

The river flows and carries my thoughts
People have been forgotten in time
their promises are lost
the dogs have gone wild

My feelings are fireworks
Christmas is here

La rivière fait couler mes pensées

Je suis arrivé là
Je me tiens debout sur la rive de mes souvenirs

De l'humidité dans l'atmosphère
Un jour étrange
Je me sens confus

L'odeur des feuilles mortes me ramène dans le passé
Des routes difficiles
La neige épaisse
Des lunes cachées
Le bois dans la cheminée
Du vin sur la table
De la mélodie dans l'âme

La rivière coule et entraîne mes pensées
Les gens oubliés dans le temps
Les promesses perdues
Les chiens devenus agressifs

Un feu d'artifice mes émotions
C'est Noël

Ένας Οδυσσέας αλλιώτικος

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα απομακρυσμένο χωριό βρισκόταν ένα κουταβάκι. Οι ιδιοκτήτες του το έδωσαν σε ένα ζευγάρι το οποίο ζούσε σε μια κοντινή πόλη.

Σε κλίμα έντονης συγκίνησης και μεγάλης λύπης έφυγε από το χωριό του. Δυσκολευόταν αφάνταστα να συμφιλιωθεί με τη νέα κατάσταση. Μια μέρα το σκυλάκι έφυγε από τους νέους ιδιοκτήτες του με σκοπό να γυρίσει στο χωριό του. Δεν ήξερε πού να πάει, περπατούσε στα τυφλά. Στο διάβα του συνάντησε τον Σωτήρη, έναν γάτο. Αμέσως τον ρώτησε:

- Πού βρίσκομαι;
- Βρίσκεσαι σε μια περιοχή έξω από την πόλη, απάντησε ο Σωτήρης.
- Πώς θα πάω στο χωριό μου; ρώτησε το σκυλί.
- Δεν ξέρω. Κρύψου γρήγορα.
- Για ποιον λόγο; αναρωτήθηκε.

Δεν πρόλαβε ο Σωτήρης να του απαντήσει και εμφανίστηκε μπροστά τους η φιλοζωική. Πήραν τα ζώα και τα πήγαν σε ένα μέρος, για να τα προστατεύσουν. Το σκυλάκι, όταν ανακάλυψε τι είχε γίνει, γάβγιζε για πάρα πολλή ώρα. Περίμενε να νυχτώσει και τότε έφυγε κρυφά κρυφά ψάχνοντας τον γάτο. Μόλις τον βρήκε του είπε:

- Δεν μπορώ να καθίσω εδώ. Θέλω να πάω στο χωριό μου.
- Δεν γίνεται.
- Θα βρω κάποιον τρόπο.

Κατάφερε και έφυγε από τον χώρο της φύλαξης προς άγνωστη και πάλι κατεύθυνση μονολογώντας:

«Δεν ξέρω πού βρίσκομαι. Τι θα κάνω τώρα; Δεν μπορώ να βρω το χωριό μου. Πρέπει να βρω κάποιον να με βοηθήσει».

Περπατούσε για δέκα μέρες. Κάποια στιγμή ένιωσε πόνο. Ήταν αβοήθητος. Ξαφνικά εμφανίστηκε ένας κυνηγός. Πανικοβλημένος τον ρώτησε:

«Τι έγινε εδώ; Πονάς; Είσαι πληγωμένος»;

Το κουταβάκι γαβγίζοντας τού έδωσε να καταλάβει ότι είχε ανάγκη έναν γιατρό. Ο κυνηγός το πήρε αμέσως στον κτηνίατρο. Αφού το εξέτασε ο γιατρός, του είπε ότι το σκυλάκι υπέφερε από μοναξιά.

Μετά από την επίσκεψη στον γιατρό, ο κυνηγός πήρε την απόφαση να κρατήσει το σκυλί στο σπίτι του και να το κάνει μέλος της οικογένειάς του. Πέρασαν λίγες μέρες και ο κυνηγός είχε μια ευχάριστη επίσκεψη από έναν παλιό του φίλο. Το σκυλί, μόλις αντίκρουσε τον επισκέπτη χώθηκε στην αγκαλιά του, τον μύριζε συνέχεια, γαύγιζε με λυγμούς δείχνοντάς του πόσο πολύ τον είχε ανάγκη. Ο φίλος του κυνηγού δεν μπορούσε να αντληφθεί τι συνέβαινε. Κάποια στιγμή διέκρινε ένα σημάδι στο λαιμό τού σκύλου. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που ζούσε. Μετανιωμένος που έδωσε το κουταβάκι του, το έσφιξε με αγάπη και δε σταμάτησε να το χαϊδεύει. Γύρισαν μαζί στο σπίτι, στο χωριό, στα αγαπημένα μέρη.

Το σκυλί περιπλανήθηκε πολλά χρόνια σαν τον Οδυσσέα της Ιθάκης και τελικά έφτασε στον προορισμό του.

Η μυρωδιά των πεσμένων φύλλων με πάει πίσω

Συμμετείχαν οι μαθητές/τριες:

Γιοβανάκη Πολυξένη Β1, Γκουντίνου Ουρανία Β1, Γκούτσιου Αικατερίνη Β1, Ζαμπούνη Ελένη Β1, Ζαμπούνη Μάρκος Β1, Θεοχαρίδου Μαρία Β1, Καραβάτου Κυριακή Β1, Μπουζιά Κωνσταντίνος Β2, Σαμαρά Θεοχάρης Β3, Σαμαρά Κωνσταντίνος Β3, Τσιάγκας Ευθύμιος Β3, Χαλκιά Ευβούλη Β3

Υπεύθυνες:

Νένου Ελένη, Φιλόλογος
Καλαϊτζή Γεωργία, Φιλόλογος

Σενάριο άγραφο

Κλείνω τα μάτια
γράφω ένα σενάριο
Βράδυ
ζευγαρωμένοι άνθρωποι
σύντροφός μου τα αστέρια

Έφυγες χωρίς ένα αντίο
πολλά τα μυστικά, ανείπωτα
Και τι να πω σε αυτούς;
Δεν ξέρω τη συνέχεια
δεν ξέρω τη συνέπεια
Στημένη ζωή
φτηνές δικαιολογίες
Πονάει φίλε
Ακροβατώ σε μια παράφωνη χορδή
με κουμπώνει η απελπισία
ένα μαχαίρι αιχμηρό το παρελθόν

Σήμερα αλλιώτικη μέρα
Ερμή,
διάδωσέ το

Ακροβατώ σε μια παράφωνη χορδή

Οι μαθητές
του 1^{ου} και του 2^{ου}
Λυκείου του Κολλεγίου Ανατόλια
συναντώνται κι ενώνουν τις
αισθήσεις τους σε ένα
δημιουργικό ποιητικό ταξίδι...

Με την ΕΜΕ Φιλολογικών Μαθημάτων
και Ποιήτρια, κα Χρυσούλα Αλεξάνδρου

Τετάρτη, 29 Μαρτίου 2023

Βιωματικό Ποιητικό Εργαστήριο

1^ο και 2^ο Λύκειο Κολλεγίου Ανατόλια

Συμμετείχαν οι μαθητές/τριες:

Γκάλη Στέλλα 5ΑΒ, Δεμιρδεσλή Μάιντα Άννα 5ΑΒ, Δεμιρδεσλή Μάιντα 5ΑΒ,
Θεοχαρίδου Βασιλική Πηνελόπη 5ΒΙΑ, Καλαθά Βασιλική 5ΒΒ, Λαζαρίδου Βία 5ΒΒ,
Πετκίδου Ειρήνη 5ΒΒ, Πέτκου Γεωργία - Λυδία 5CΒ, Πολατσίδου Ελένη Β3,
Προέδρου Ψυχοπούλου Αλεξάνδρα 5CΒ, Σχοινιά Αφροδίτη 5DΑ,
Χαραλάμπους Απόλλωνας 5DΑ

Υπεύθυνη:

Ελένη Χατζημαρουδής, Φιλολόγος

Το γράμμα ένα-ένα

Σήμανε μεσάνυχτα
Ίδιες διαδρομές, ίδιοι άνθρωποι
και πάλι
Μόνη

Κουράστηκα
κρυώνω
τα κεριά σβηστά
δρόμοι κλειστοί
δυνατή σιωπή

Μαμά, θυμάσαι;
Οι δρόμοι του Φαέθοντα
ξέφρενη τρέλα των αλόγων
στην αγωνία της καταστροφής
Εγώ εκεί να κοιτάω τον ουρανό
να πάρω λίγο από το φως
Πόσο φοβήθηκα μαμά!
Με κράτησες σφιχτά
και μου ψιθύρισες το γράμμα ένα-ένα
και όλα μαζί μια λέξη
Σ' αγαπώ

Θεατρικό

ΣΚΗΝΙΚΟ: Φουτουριστική αίθουσα κάποιου παλιού εργαστηρίου. Δεν γνωρίζουμε το χρονικό ή το χωρικό πλαίσιο, αλλά από την παλιά βούρτσα στη γωνία αφήνεται να εννοηθεί πως ο εικοστός πρώτος αιώνας δεν έχει μπει. Οι χαρακτήρες φορούν από κουρέλια μέχρι ακριβές γούνες.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ:

- Ο Επιθεωρητής
- Η Χάρυβδη
- Ο Ναώμ
- Το Ομοίωμα
- Ο Γκρεμιστής

ΣΚΗΝΗ

- **Επιθεωρητής:** Σηκωθείτε! Σηκωθείτε και ακμάστε σαν τη Δατούρα την ηλιόλουστη μέρα!

(Όλοι σηκώνονται)

- **Ναώμ:** Συγγνώμη, αλλά μήπως εννοείτε τη νύχτα; Η Δατούρα είναι άνθος της νυκτός.
- **Χάρυβδη:** Σταμάτα, δεν πείθεις κανέναν μ' αυτό το στυλάκι.
- **Γκρεμιστής:** Σωπάστε όλοι, ανίδεοι πιλότοι. Ψέματα θεωρείτε και νούφαρα βαδίζετε! Ας ξεκινήσουμε, σας παρακαλώ. Και καθίστε κάτω επιτέλους, έχει αρχίσει να βρωμά η ησυχία.

(Όλοι κάθονται)

- **Ναώμ:** Ναι, ναι. Ας ξεκινήσουμε. Παρακαλώ, Επιθεωρητή.
- **Επιθεωρητής:** Λοιπόν, γράψτε μία χαραμάδα, μία χαραμάδα που να είναι όχι τόσο χαραμάδα, πιο πολύ παράθυρο. Τέλεια, τέλεια, και τώρα, ένα παντζούρι. Ένα παραθυρόφυλλο. Με μια άδεια ατμόσφαιρα, μία αφημένη ατμόσφαιρα.
- **Ναώμ:** Κεριά να βάλουμε;

- **Επιθεωρητής:** Να βάλετε. Και να βάλετε ό,τι θέλετε, ό,τι σας εκφράζει. Τη μυρωδιά, τα χρώματα, το πιάνο και τις φωνές. Αν το επιθυμείτε, μπορείτε να βάλετε και τα Χριστούγεννα. Τώρα, Χάρυβδη, θα μας διαβάσεις τι ζωγράφισες;

- **Χάρυβδη:** Αμέσως. Εκμέκ. (Αγωνιωδώς) Πρέπει να φύγω. Δώσε μου χρόνο! Το φάσμα κάτι γίνεται του εαυτού μου. Καταλαβαίνω πλέον τις κλεισμένες πόρτες, κλεισμένες όχι κλειστές. Τα πράγματα εδώ κι εκεί. Πρέπει να φύγω.

(Ήχος καμπάνας)

- **Επιθεωρητής:** Ξεχνάμε το κουδούνι. Ας συνεχίσει, κάποιος.

- **Γκρεμιστής:** Έναν στίχο είχα στο μυαλό μου. Γύρισα τα μάτια, δάκρυα γιομάτα. Ο Ατλαντικός που χάνει τον σκοπό του, με τις σβηστές διαδρομές, δεν κρατιέται. Θέλει χρόνο. Είναι αυτή η ζωή που καρτερώ; Έπιασα το χέρι της Βάγιας, ένιωσα τα πάντα. Με την Ειρήνη ήταν αλλιώς - άναψε φλόγα αλύπητη. Μάλλον, η από μαλλί ποιημένη μπλούζα που θυμάμαι να φοράω, μάλλον εκείνη ήτο φταίχτης. Θα ήθελα να διαμείνω σε αεροπλάνο. Τρεις μέρες είναι λίαν πολύ. Θα φταίει ο ώμος μου ο ώμος. Φοβάμαι την ελευθερία. Τι τύχη!

- **Το Ομοίωμα:** Αυτό είναι πολύ ωραίο, φίλε. Πραγματικά, πολύ ωραίο. Θυμάμαι τις στιγμές αυτές, που διαβάζαμε μαζί τα ίδια σβηστά κεριά, τους ίδιους ανθρώπους, τα ίδια κρύα ποιήματα μες στη νυχτιά. Μα πού χώρισαν οι κοινές μας διαδρομές, αγαπημένε.

- **Ναώμ:** Δεν ξέρω, δυστυχώς, πρέπει να προχωρήσουμε παιδιά, έχω πληρώσει για περιορισμένο χρόνο στο στούντιο. Λοιπόν, ας πω κι εγώ ένα.

Το φως αντιφέγγιζε στις κιτρινωπές λαμπάδες. Πλέον είναι σβηστές και η κλάση του ήχου, που τις αγκάλιαζε σαν μάνα το παιδί της, δεόντως έχει αφήσει την ασήμαντη παρουσία του. Όλα έχουν τελειώσει κι όμως κάτι μένει. Αυτό δεν είναι πολύ ωραίο μήνυμα; Κύριε Επιθεωρητά, θα ήθελα τη δική σας άποψη.

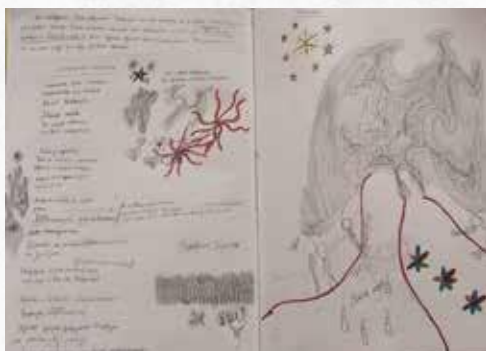
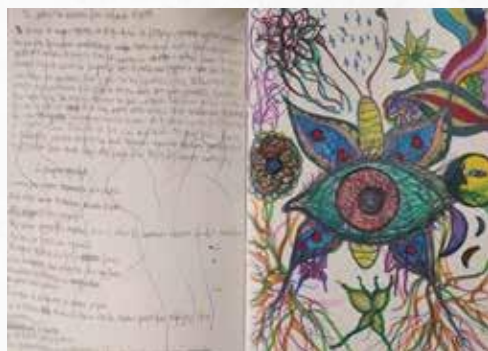
- **Επιθεωρητής:** Μου αρέσει, μου αρέσει σίγουρα, στα βέβαια. Ένωσα σαν να μ' ενστερνίζετο ο ήλιος, σαν κάθε κύμα μέσα μου να ράγισε και η τρικυμία να σώπασε. Μόνος και κρυώνοντας, είδα τη γλυκιά μου μητέρα να με φιλά στο μέτωπο και όλα τα κεριά να ανάβουν. Έτσι ένιωσα ακούγοντάς το. Αν και τώρα πέρασε. Έχει κανείς σας κάτι άλλο, που να με κάνει να αισθανθώ και πάλι αυτά τα Ηλύσια πεδία της ποιήσεως;

- **Χάρυβδη:** Ναι, ναι, έχω εγώ! Πάνω απ' τους δρόμους θα περνώ, τους ίσκιους και τ' ατσάλια. Η μακρινή σου θαλπωρή μού λείπει, η αγκαλιά. Στης ψεύτικης καρδιάς μου μπρος στους χτύπους που φτιάχνουν μουσική, τους τίτλους της αρχής. Η ώρα πήγε μία, καλημέρα, σκασμένη κυματοθραύστη, τραγουδιστή παντοτινέ. Καυτερός ο πόθος που με τρώει και με σφίγγει, σαν φυλακή. Έπειτα μ' αφήνει ελεύθερο. Μα γιατί σταμάτησες να μ' αγαπάς, γλυκέ μου χτίστη; Γιατί, όλο και κοντινότερα, στο φεγγάρι με φέρνεις; Εδώ φυσάει ζεστός αέρας, κουβαλώντας σκέψεις μύχιες κι επιθυμίες παλιωμένες. Εύκολες οι των ανθρώπων σκέψεις... Σ' αγαπώ.

- **Επιθεωρητής:** Εξαιρετικό! Μα πραγματικά εξαίσιο! Συγκινούμαι και τα δάκρυα κυλούν εκ των οφθαλμών μου των ωπών! Μήτε σαν ρυάκι, μήτε σαν ποταμός. Νιώθω τις λέξεις σου βαθιά εις την ψυχή μου. Σε βλέπω κι ο πόνος μου γυρνάει, πονάω όσο δεν πάει! Θέλω να σου αφιερωθώ, όταν δεν είσαι εκεί δυστυχώ. Μα τους θεούς και τα πνεύματα, ίσως και τα οιονοπνεύματα, θα φροντίσω απ' τη ζωή σου να λείπουν τα θέματα. Λοιπόν, κύριοι, κυρίες, ενδιαμέσοι κι απροσδιόριστοι! Η συνάντησή μας έχει τελειώσει. Δεν μπορώ να εκφράσω πόσο ευγνώμων είμαι που με συνοδεύσατε σε αυτό το ταξίδι τη σήμερον ημέρα. Ήρθε όμως η ώρα τα κεριά να σβήσουν, όπως κι οι κιτρινωπές λαμπάδες. Εγώ είμαι έτοιμος να περπατήσω, να φύγω και ν' αφήσω όλα αυτά πίσω. Δεν έχω κάτι να προσθέσω, ωραία όμως είναι ν' ακούς τις σκέψεις τόσων ανθρώπων. Φαντάρε ερημωμένη, είναι δύσκολο να μη σ' έχω αποκτήσει. Κοινές διαδρομές, σβηστά κεριά, το φως τους όμως εμμένει. Αγών των γραμμάτων δρόμος γλυκός. Παιδιά, μ' έχετε κι επισήμως αφήσει καλυμμένο.

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

Ξέφρενη τρέλα των αλόγων

7^ο ΓΕΛ Τρικάλων

Λυμπέρη Έλενα Α' Λυκείου, Κουμάνη Αικατερίνη Β' Λυκείου, Μαγουλιώτης Βάιος Β' Λυκείου, Μάστορα Βαρβάρα Δανάη Β' Λυκείου, Τσατσαρώνη Έλενα Β' Λυκείου, Φούφα Μαρία Β' Λυκείου

Υπεύθυνη:

Ανδρομάχη Λυγούρα, Φιλόλογος

Συμμετείχαν οι μαθητές/τριες:

4^ο Πειραματικό ΓΕΛ Τρικάλων

Αβδελίδη Βασιλική Β' Λυκείου, Βάνταλη Αικατερίνη Β' Λυκείου, Δημητριάδης Θωμάς Β' Λυκείου, Μπαλάφα Βασίλειος Β' Λυκείου, Οικονόμου Ελπίδα Β' Λυκείου

Υπεύθυνες:

Ευφροσύνη Βάγγου, Φιλόλογος

Μαρία Ψιλούτσικου, Φιλόλογος

Συμμετείχαν οι μαθητές/τριες:

Μουσικό Σχολείο Τρικάλων

Ευαγγέλου Μωυσής Α' Λυκείου, Μουλά Φίλιππος Α' Λυκείου, Παλιούρα Νεφέλη Α' Λυκείου, Παπαγιάννη Κωνσταντίνος Α' Λυκείου, Σαρρή Δανάη Α' Λυκείου

Υπεύθυνη:

Δρ Φανή Μπαλαμώτη, Φιλόλογος

Σήμερα έγραψα τη λέξη φως, τη λέξη πώς

Τρεις δεκαετίες ταξιδεύω
Η νιοή του άστατου αέρα με μπερδεύει
οι καταγιδες χαϊδεύουν το πρόσωπό μου
ακούω χωρίς αυτιά
κοιτάω χωρίς μάτια
τη μουσική του δρόμου
το νερό που κυλάει
Πώς φεύγεις με καθαριο βλέμμα
πώς παίρνεις τις τρύπιες αγκαλιές
πώς παίρνεις τον ουρανό σου που δεν έχει ταβάνι
Πολλές διαδρομές το σώμα μου
τα δάχτυλά μας ξεφυλλίζουν τις δικές μας σελίδες
Σε έκρυψα σε ένα κουτί μικρό και ασήμαντο
Εκεί που οι αναμνήσεις αγγίζουν την αλήθεια
Τάχυνε τον χειμώνα, τάχυνε την αστραπή
στωικά στη μνήμη της θάλασσας
Να θυμάσαι πως άξιζες όλα τα δειλινά
Σήμερα έγραψα τη λέξη φως, τη λέξη πώς
Σε μίαν άλλη σελίδα πολλές διαδρομές

Σκέψεις πηγαίες, αφτιασίδωτες, μια μορφή «αυτόματης γραφής», της γραφής του ονείρου, σε πεζό λόγο, όπως αποκαλύφθηκαν αυθόρμητα κατά τη λειτουργία του ΒΠΕ

Βλέπω, μπορώ και βλέπω, ξυπνάω, αντικρίζω τον έξω κόσμο σαν να 'ναι η πρώτη φορά. Τα παιδιά παίζουν.

Η ζωή μου τελειώνει. Ο θάνατος μπροστά μου. Σε ευχαριστώ Θεέ μου που γέμισες φως τη ζωή μου.

Να φεύγεις, να φεύγεις με καθάριο βλέμμα και ειλικρινές χαμόγελο. Να λες αντίο, να θυμάσαι πως άξιζες όλα τα δειλινά, όλες τις χαμένες πανσελήνους και τα ηλιο-βασιλέματα, να μην εκμηδενίσεις καμιά αξία και τίποτα, να παίρνεις μαζί σου ό,τι έδωσες και ό,τι χρωστάς, ακόμη και τις τρύπιες αγκαλιές. Να φεύγεις σιωπηλά παίρνοντας μαζί σου τον ουρανό σου που δεν έγινε ταβάνι.

Δεν έχω καταφέρει ποτέ να γράψω μία λέξη. Σήμερα έγραψα τη λέξη φως και τη λέξη πώς.

Γκρέμισε τα τείχη των ανασφαλειών σου, πέτα πέρα από αυτόν τον κόσμο, τάχυνε τον χειμώνα, τάχυνε την αστραπή, θυμήσου πως η άνοιξη από εσένα εξαρτάται.

Γύρνα πίσω, εκεί όπου οι αναμνήσεις συναντούν το υποσυνείδητο. Εκεί να μείνεις, να μη γυρίσεις πίσω.

Αχ κοριτσάκι μου, τρεις δεκαετίες ταξιδεύω, το ταξίδι της ζωής μου, τα βουνά του χωριού μου, το άπλετο μπλε, οι φίλοι μου, τα παιδιά μου, τα άλλα μου παιδιά, εγώ.

Σε κάθε ταξίδι, σε κάθε καταιγίδα, σε κάθε διάλυσή μου προσευχόμενοι να σας δω, να σε δω και να χαμογελάσω. Ποτέ δεν ήρθες. Σε έκρυψα όμως βαθιά μέσα μου. Σε ένα κουτί τόσο μικρό και ασήμαντο που να μη σε ξαναδώ. Δεν θύμωσα, ένιωθα τόσο μόνη που συνήθισα. Σταμάτησα να νιώθω, εσύ δεν σταμάτησες. Έβρισκες κάθε φορά τον δρόμο της επιστροφής και κάθε φορά που έφευγες έπαιρνες ένα κομμάτι μου μαζί σου. Καταιγίδα, διάλυση. Κατάφερα και απεγκλωβίστηκα από εσένα. Οι σκέψεις πήραν άλλο χρώμα. Μια εμπειρία δυνατή.

Θυμάμαι, ήταν ένα απόγευμα, ένα απόγευμα σαν όλα τα άλλα, όμως τόσο διαφορετικό. Ο αέρας διαπερνούσε τα κορμιά μας, οι λεπτοί κόκκοι της άμμου άγγιζαν τα πρόσωπά μας. Ήτανε τόσο όμορφα τα πρόσωπά μας. Η θάλασσα ήρεμη, τα κύματα είχαν φύγει, μαζί και κάθε δυσκολία, κάθε πρόβλημα, κάθε αγκάθι. Τα λουλούδια γύρω μας και μέσα μας ανθισμένα. Με κοίταζες στα μάτια. Με πήρες από το χέρι. Η καρδιά μου, σαν να εγκατέλειπε το σώμα. Το μυαλό μου γεμάτο σκέψεις, χιλιάδες σκέψεις. Έρωτας, γαλήνη, ελευθερία. Δεν κράτησε πολύ, δεν έχει σημασία.

Πολλές διαδρομές, το φως του ήλιου καίει τα μάτια. Το χρώμα των ματιών μου αλλάζει. Οι καταιγίδες χαιδεύουν το πρόσωπό μου, το πρόσωπό σου. Τα δάχτυλά μας ξεφυλλίζουν τις δικές μας σελίδες. Όλες οι διαδρομές στο σώμα μου. Πάνω του έχουν στεγνώσει τόσα δάκρυα. Έχεις στεγνώσει τόσα δάκρυα. Και όμως ταξιδεύεις. Με τρομάζει η εικόνα του εαυτού μου. Και αυτόματα μέσα από τα δικά σου μάτια, όσο και να με στεγνώνεις μου αρέσουν.

Με τρομάζει που αμφιβάλλω για εσένα, για εμένα, για την αγάπη. Για αυτή την αγάπη που σου δίνουν απλόχερα. Αυτήν που τη λαμβάνεις από την πρώτη στιγμή. Αυτήν που κερδίζεις για αυτό που είσαι, χωρίς να την επιβάλλει καμία κατάσταση. Αυτήν που μπορούμε να δώσουμε και να εμπνεύσουμε στους άλλους, την αυτόφωτη, τη δυνατή.

Θα χαθώ στη λάμψη των σταγόνων της θάλασσας με ταχύτητα φωτός.

Αχ κοριτσάκι μου, να φεύγεις με καθαίο βλέμμα και να μη γυρίζεις πίσω.

Τάχυνε τον χειμώνα, τάχυνε την αστραπή